

6. februar 2017

Til

Finanstilsynet

Sendt til: hoeinger@ftnet.dk samt lef@ftnet.dk og jky@ftnet.dk

Udkast til ny betalingslov

Finans og Leasing takker for at modtage udkast til ny betalingslov i høring.

I lyset af det meget omfangsrige lovforslag og den noget begrænsede tid til kommentering forbeholder vi os at vende tilbage med yderligere spørgsmål/kommentarer, men i det følgende følger vores umiddelbare bemærkninger.

§ 5, stk. 1, nr. 15

Finans og Leasing støtter forslaget om at fjerne den hidtidige danske overimplementering på dette område, således at betalingstjenester med begrænset anvendelse undtages fra tilladelseskravet.

Bemærkningerne på side 147, 4. afsnit jf. ordene ”et bestemt antal funktionelt forbundne varer eller tjenesteydelser” synes ikke i harmoni med de efterfølgende ord ”begrænset række varer eller tjenesteydelser”. Man bør formentlig fjerne ordet ”bestemt antal”. Der kan med fordel gives eksempler på hvad der menes med ”funktionelt forbundne varer” fx benzin og diesel.

§ 7, stk. 1, nr. 16

Af bemærkningerne fremgår følgende:

”Det foreslås i nr. 16 at definere en betalingskonto som en konto, der er oprettet i en eller flere brugeres navn med henblik på at gennemføre betalingstransaktioner. Bestemmelsen viderefører § 6, stk. 1, nr. 7, i den gældende lov om betalingstjenester og elektroniske penge og gennemfører samtidig 2. betalingstjenestedyret artikel 4, stk. 1, nr. 12.

Det er afgørende for fortolkningen af begrebet om brugeren har etableret kontoen med henblik på at kunne gennemføre betalinger. Dette krav vil f.eks. være opfyldt, hvis der er tilknyttet et betalingsinstrument til kontoen, eksempelvis et betalingskort, netbankadgang, hvorfra der kan foretages betalinger, eller der kan foretages træk på kontoen via direkte debitering. En bruger kan have flere betalingskonti, og en betalingskonto kan være oprettet i flere brugeres navne.”

Kommentaren til § 83 ”...og udbydere, der udsteder kortbaserede betalingsinstrumenter, og disses ret til at få adgang til brugerens konti hos brugerens kontoførende udbyder.” indikerer

Finans og Leasing

Interesseorganisation for danske finansieringsselskaber

modsat, at en udbyder af et kreditkort ikke er udsteder af en betalingskonto, men alene en opsamlingskonto til transaktioner.

Når en kunde ansøger om et betalingskort (kreditkort) er det normalt ikke et kontoforhold kunden har i tankerne. Kontoen oprettes som en konsekvens af oprettelsen af kortet og bruges alene til opsamling af transaktioner til brug for den månedlige fakturering. Betyder det, at en opsamlingskonto til et kreditkort, hvor der hver måned udsendes et kontoudtog med en saldo, der skal udlignes f.eks. via betaling af det fremsendte girokort eller med betaling af saldoen via BS ikke er at anse som en betalingskonto?

§ 95, stk. 1

Bestemmelsen kan eksempelvis efterleves ved, at betaleren på kortterminalen eller tankstanderen godkender det præcise beløb, der reserveres før biludlejning eller hotelovernatning påbegyndes eller benzintankning går i gang.

Det bør også fremgå af bemærkninger, at bestemmelsen alternativt kan opfyldes ved, at det fx skrives ind i kortbestemmelserne, at ved alle benzinkøb foretages der en reservation på 1.000 DKK.

§ 95, stk. 2

Det foreslås i stk. 2, at betalers udbyder skal frigive de midler på betalers konto, der er blokeret, jf. stk. 1, snarest muligt efter modtagelse af oplysninger om det præcise beløb og senest umiddelbart efter modtagelse af betalingsordren. Når en beløbsreservation er foretaget i overensstemmelse med stk. 1, skal betalers udbyder, så snart denne modtager oplysninger om det endelige beløb, frigive difference mellem det reservede beløb og det endelige beløb. Formålet med forslaget er at sikre, at der ikke unødvendigt spærres for midler på en betalers konto, som denne ellers burde kunne disponere over, da dette kan medføre, at betalinger afvises til trods for, at betaler har tilstrækkeligt indestående på kontoen, fordi betalers udbyder ikke har frigivet midlerne rettidigt.

Det bemærkes, at tidspunktet, hvor betaler er bekendt med det endelige beløb, ikke nødvendigvis er det samme tidspunkt, som det tidspunkt hvor betalers udbyder er bekendt med det endelige beløb. Som følge af de tekniske systemer til gennemførelse af korttransaktioner kan der således være en forsinkelse før betalers udbyder er bekendt med det endelige beløb. Betalers udbyder skal derfor hurtigst muligt frigive reservationer og senest umiddelbart efter modtagelsen af betalingsordren.

I kommentarerne taler man om modtagelsen af betalingsordren, men i forbindelse med fx køb af individuelle rejser opstår problemet ved, at der up-front reserveres et større samlet beløb, hvorefter transaktionerne kommer ind drypvis – hver flybillet for sig, hotelovernatning for sig, togtransport for sig og billeje for sig etc. Samlet set op til måske 5-7 transaktioner fordelt over 1 uge eller mere. Betalers udbyder ved ikke, at hver enkelt transaktion er en del af en større reservation og ikke vedrører helt andre rejser. Betalers udbyder er nødsaget til at få information fra forretningssted eller et referencenummer, således at reservationen kan nedskrives løbende. En sådan ordning må af gode grunde være worldwide. I henhold til Forbrugerombudsmandens retningslinjer på området påhviler det betalingsmodtager at sørge for at reservationerne slettes.

Finans og Leasing

Interesseorganisation for danske finansieringsselskaber

Dette praktiske forhold samt sammenhængen til Forbrugerombudsmandens retningslinjer finder vi det hensigtsmæssigt at omtale i bemærkningerne.

§ 100, stk. 7

Det foreslås i stk. 7, at uanset stk. 2-4 hæfter betalers udbyder tillige, hvis betalingsmodtager vidste eller burde vide, at der forelå en uberettiget anvendelse af betalingsinstrumentet. Dette kan eksempelvis være, hvis en ansat i en forretning, der modtaget et betalingsinstrument, vidste eller burde vide, at betalingsinstrumentet er stjålet.

I fysisk handel har ekspedienten en mulighed for at tjekke navn m.m. i forhold til et kort og dermed stoppe en transaktion, men i den digitale verden, hvor man handler med en maskine, f.eks. iTunes, kan forretningsstedet ikke på samme måde vide eller burde vide, at der foreligger en uberettiget anvendelse. Det rejser det principielle spørgsmål om en helt igennem automatiseret betalingsproces kan være omfattet af et ”vidste eller burde vide” princip. Hvis kortet er spærret pga. tyveri ved eller burde forretningsstedet vide det, da autorisationssystemet vil nægte godkendelse af transaktionen, men i andre situationer kan den digitale modpart ikke vide eller burde vide dette.

Det forekommer ikke at være rigtigt, at kortudsteder hæfter, hvis betalingsmodtager vidste eller burde vide, at der forelå en uberettiget anvendelse af betalingsinstrumentet. Betalingsmodtager og i givet fald dennes indløser, bør være den/dem, der bærer risikoen i disse situationer. Det skal i den forbindelse bemærkes, at der i langt de fleste tilfælde ikke foreligger nogen aftale mellem betalingsmodtager og kortudsteder. En sådan situation foreligger alene ved fx centerkort eller benzinkort.

§ 124, stk. 3

Det fremgår af bemærkninger til § 124, stk. 3 på side 384, næstsidste afsnit, at betalingsoplysninger ikke må anvendes (behandles) af en udbyder af betalingstjeneste til at opstille forbrugsprofiler, der kan anvendes til kreditvurdering.

Det fremgår dog også af 4. sidste afsnit, sidste sætning, at oplysninger må behandles til brug for kontooplysningstjenester. Og det fremgår på side 162, 2. afsnit, at betalingsoplysninger kan bruges til at præsentere brugeren for et forbrugsoverblik eller et budget.

Det fremgår også af bemærkninger på side 161, sidste afsnit, at udbyder af en kontooplysningstjeneste ikke kan anvende data til salg til tredjepart.

Samlet set synes det at være en noget modsigende/paradoksal løsning, idet brugeren altså gerne må få et budget, som brugeren så afleverer hos en kreditgiver til brug for kreditvurdering. Men kreditgiver må ikke få det direkte fra en kontooplysningstjeneste heller ikke med kundens udtrykkelige samtykke.

Finans og Leasing bemærker, at kreditgivere jf. kreditaftalelovens § 7 c er forpligtet til at foretage en kreditværdighedsvurdering ud fra ”fyldestgørende oplysninger”. Det er i den forbindelse meget ærgerligt både for låntager og kreditgiver, at den danske implementering af PSD 2 stiller hindringer i vejen for, at betalingsdata kan blive anvendt til brug for

Finans og Leasing

Interesseorganisation for danske finansieringsselskaber

kreditværdighedsvurderingen. Det bør efter vores opfattelse være muligt, idet man skal huske på, at persondatareguleringen vil værne om kundens berettigede interesser.

Det bemærkes i den forbindelse, at en kreditgiver ikke interesserer sig for hvilke bestemte varer, der er købt. Det, der er interessant, er i stedet en mere generel forbrugsprofil, som fx kan anvendes til at godtgøre, om der populært sagt er mulig for at ”spænde livremmen ind”, fx for det tilfælde at en kunde bruger uforholdsmæssigt mange penge på ”unødvendige goder” som fx rejser eller kulturelle oplevelser, eller på anden måde godtgøre hvilket rådighedsbeløb kunden har ud fra aggregerede oplysninger.

Vi efterlyser derfor en ændring af lovtekst og bemærkninger på dette specifikke område, således at betalingsoplysninger kan indgå til brug for kreditværdighedsvurderingen efter kreditaftalelovens § 7 c. Vi indgår gerne i nærmere dialog med Finanstilsynet herom.

Med venlig hilsen

Christian Brandt

Direktør og cand. jur.